

РЕШЕНИЕ

№ 3902

гр. София, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2122** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Б. А., САК, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 513з-181/09.01.2023 г., издадена от директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, на основание чл. 197, ал. 1, т.3, чл. 200, ал.1, т. 15 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е нищожна, постановена при противоречие с материалния закон и целите на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения и не е спазена установената от закона форма – отменителни основания по чл.146, т. 1, 2, 3, 4 и 5 АПК. Жалбоподателят оспорва вмененото му неизпълнение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749 от 20 октомври 2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение /редакция в сила от 01.11.2022 г./, която не е била в сила към момента на извършване на вмененото нарушение на 25.04.2022 г. Посочва се, че дори и да се приеме, че разпоредбата е била в сила, то не е налице неизпълнение на посоченото задължение. Счита, че при представено му СУМПС, издадено от Швейцария, което не е с изтекъл срок на валидност и отговаря на категорията и изискванията за възраст на водача, не следва да извършва допълнителни, вменени му с оспорената заповед

проверки, вкл. кога водачът е влизал и излизал от територията на Република България. Твърди се, че полицейски служители, заемащи длъжност „младши автоконтрольор I степен“ в отдел „Пътна полиция“ СДВР нямат достъп до АИС „Граничен контрол“, нито достъп до информация за задгранични пътувания на лицата, а такъв имат какъвто имат единствено гранични полицаи по силата на чл.13, ал.2 от Инструкция № 8121з-813/2015 г. на МВР (отм.) и Инструкция № 8121з-1492/04.11.2022 г. на МВР, още повече, че подобна справка не би била изчерпателна съгласно правото на свободно движение в ЕС. Посочва се, че при проверка на водачи на МПС е оборудван с РСОД – таблет, в който може да види единствено дали лицето се издирва или не. РСОД не предоставяла информация дали лицето е криминално проявено и дали има полицейска регистрация. В случай, че при проверката е установено, че лицето се издирва, то служителят следвало да уведоми ОДЧ (оперативна дежурна част), чрез която могат да се получат данни дали лицето е криминално проявено. Към момента на проверката водача на МПС С. не бил обявен за издирване, поради което служителят не следвало да изисква допълнителна информация чрез ОДЧ. Счита, че не може да се вмени във вина на служителя за това, че не е се усъмнил в истинността на дадено СУМПС, за което се изискват експертни умения, които жалбоподателят не притежава. Наред с това са релевираны доводи за нарушение на формата и липса на мотиви по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, необсъждане на възраженията на служителя и неспазване на процедурата по чл.206, ал.1 от ЗМВР. Твърди се още нарушение на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Излага подробни съображения за несъответствие на заповедта със законовата цел. Моли съда за отмяна на процесната заповед заповедта и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и представя списък на разноските. Представени са писмени бележки по делото.

Ответникът - Директор на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. М. Д. оспорва жалбата като неоснователна, като съображения излага в представените по делото писмени бележки. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят - В. Р. С. към датата на вмененото нарушение – 25.04.2022 г. заема длъжност младши автоконтрольор I степен в 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022 г. на министъра на вътрешните работи е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица]на 05.07.2022 г.

В изпълнение на посочената заповед е издаден Доклад, с рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. /лист 324 и сл./ на Дирекция „Инспекторат“ на МВР.

В доклада е посочено, че комисията е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С. – извършител на тежко ПТП в [населено място], [улица] на 05.07.2022 г., вкл. проверка по сигнал вх.№ 489700-5429/11.07.2022 г. на Фондация „Антикорупционен фонд“ за поставяне на Г. С. в привилегировано положение от полиция и прокуратура. Извършени са справки в автоматизираните информационни системи (АИС) на МВР относно въведени данни на Г. С. за извършени му проверки като водач на МПС от 2014 г., вкл. съставени актове за установяване на административни нарушения (АУАН), издадени електронни фишове, водени досъдебни производства.

Комисията е констатирала проверки на С. от служители на МВР, при които не са установени административни нарушения и не е взето отношение, които са описани в доклада, като една от тези проверки е извършена от жалбоподателя.

В доклада по отношение на жалбоподателят се посочва, че са налице данни за извършени нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1-2 от ЗМВР. На стр. 8, т. 1.3. /лист 30 по делото/ е посочено, че на 25.04.2022 г. в 11:07 часа на [улица], мл. автоконтрольор В. Р. С. от ОПП – СДВР е извършил проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. № С000007. Комисията е констатирала, че към момента на проверката СУМПС на Г. С. е отнето и същият е неправопособен като водач на МПС и тази информация е била налична в РСОД, но въпреки това служителят С. не е констатирал, че С. е загубил придобита правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по чл. 157, ал. 5 от ЗДвП. Посочено е, че служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ с оглед установяване налице ли е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария, не е съставил АУАН на водача, с което не е изпълнил изискванията на т. 2 от МЗ № 81213-1229/01.10.2021 г. и задължението си по ч. 39, ал. 4, т. 1 от Инструкция № 81213-749/20.10.2014 г. спрямо Г. С., при което в нарушение чл. 150 от ЗДвП, същият е допуснат да управлява МПС като неправоспособен водач. Последното е възприето като наличие на данни за извършени от служителя нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1-2 от ЗМВР, чието установяване е от Директора на СДВР като дисциплинарно наказващ орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР.

В т. 3.4. от диапозитивната част на доклад с рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. комисията е направила предложение директорът на СДВР в качеството му на компетентен дисциплинарно наказващ орган, при спазване на административно производствените правила, да вземе отношение по наличните данни за извършени дисциплинарни нарушения на служители на СДВР в това число и по отношение на жалбоподателя С..

Със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. /лист 119/ на директора на СДВР на основание чл. 205, ал. 2 ЗМВР и чл. 10 и чл. 30, ал.1 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021 г. е разпоредена проверка на данните, изложени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. В т. 1 от заповедта е описано установеното по отношение на В. Р. С., като е посочено, че са налице предварителни данни за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.1, предложение 2-ро, алт. първа от ЗМВР – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издаване въз основа на него подзаконови актове, за заповедите и на разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-

министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ и т. 2 „неизпълнение на служебните задължения“ от ЗМВР.

С така издадената Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. е възложено да бъде извършена проверка за изясняване на постъпилите данни и установяване на посочените дисциплинарни нарушения по отношение на жалбоподателя - В. Р. С. – младши автоконтрольор I степен в 03 група „Контрол регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С покана, рег. № 513р-95324 от 03.10.2022 г. /л. 124/ на осн. 207, ал. 11 вр. ал. 8, т. 1, пр. 1 от ЗМВР В. С. е запознат на 11.10.2022 г. със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г.

Изготвена е Докладна записка с рег. № 4575р-2070/03.10.2022 г. /л. 447/.

Със сведение с рег. № 513-99290 от 11.10.2022 г. /лист 166/ В. С. е дал своите обяснения до директора на СДВР във връзка с образуваната проверка по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР.

Във връзка с изясняване на постъпилите първоначални данни и установяване на дисциплинарните нарушения в изготвена Справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. /лист 188/ на дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. на директора на СДВР.

В т. 2 от справката е посочено, че на 25.04.2022 г. в 11:07 ч. в [населено място], [улица], младши автоконтрольор В. С. от ОПП – СДВР е извършил проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. № С000007. При извършената проверка чрез РСОД не е констатирал нарушения от водача по ЗДвП. Установил, че лицето не се издирва, а водачът представя Швейцарско СУМПС. Към момента на проверката на Г. С. е отнето СУМПС и същият е неспособен като водач на МПС, като тази информацията е била налична в РСОД. Твърди се, че въпреки това младши инспектор В. С. не е констатирал, че С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към е неспособен водач на МПС. Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, с оглед установяване дали е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария и не е съставен АУАН на водача, с което не е изпълнил изискванията на т. 2 от МЗ № 8121з-1229/01.10.2021 г. и задължението си по чл. 39, ал. , т. 1 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г. спрямо С..

В изводите на изготвената справката е посочено, че в случая наличието на отнето СУМПС и представянето на чуждестранно СУМПС е следвало да събуди подозрение у полицейския служител и същият да подложи необходимите усилия за ад изясни всички факти и обстоятелства, с оглед изпълнението на служебните му задължения и реализирането на проверка в цялост.

Посочва се, че служителят е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача, за него е било възможно и задължително да провери редовността на предоставеното му чуждестранно СУМПС. Същото е с дата на издаване 15.06.2021 г., а видно от писмо с рег. № 513р-102656/20.10.2022 г. по описа на СДВР, съдържащо справка аз задгранични пътувания на Г. С. за периода от 15.05.2021 г. до 05.07.2022 г, същият считано от 15.04.2021 г. до датата на издаването на швейцарското свидетелство за управление на МПС – 15.06.2021 г. няма регистрирани излизания извън територията на Република България. Твърди се, че

дори и да се приеме, че справката за задгранични пътувания не е изчерпателна, е било възможно служителят да изготви докладна записка за извършване на последваща проверка или да бъде потърсено съдействието на дежурна оперативна група, която да проведе необходимите процесуални действия по установяване истинността на представеното СУМПС. Счита се, че извършената проверка е била формална, направена без изясняване на всички данни и обстоятелства по случая.

Така описаното поведение е прието, че е в нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. В случая, не било изпълнено задължението за извършване на проверка за валидността на СУМПС, като в тази насока не били приети никакви действия и не били извършени съответните справки. Проверката на данните за водача, съпоставката им с криминалистическите му регистрации, отнетата правоспособност и извършването на справка за задгранични пътувания би имала за резултат надлежно изпълнение на вмененото от инструкцията задължение и пълноценна реализация на проверка на свидетелството за управление, което би имало за резултат констатиране на неистинността на представения документ, както и последващо преустановяване нарушението по ЗДВП на водача. Предвид нереализирането на полицейските правомощия в пълнота, този дължим резултат е останал нереализиран, като на още по-силно основание не му е потърсена съответната наказателна отговорност във връзка с неистинското СУМПС.

Така описаните факти и обстоятелства са квалифицирани като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал. 2, т. 1 ЗМВР, за което съгласно чл.200, ал.1, т.15 ЗМВР следва да се наложи наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, в какъвто смисъл е предложението на дисциплинарно-наказващата комисия.

Въз основа на горното е директорът на СДВР е издал процесната Заповед № 513з-181/09.01.2023 г. /лист 16/, с която на В. Р. С. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, на основание чл. 197, ал. 1, т.3, чл. 200, ал.1, т. 15 от ЗМВР. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 30.01.2023 г.

По делото е прието като доказателство писмо от ОПП СДВР /л. 481/, видно от което жалбоподателят В. Р. С. има достъп само до АИС „ПП“ и АИС „АНД“, чрез работни станции за отдалечен достъп /РСОД/. В писмото се твърди, че за АИС „Граничен контрол“ служителят няма достъп и не му е предоставяна парола. Посочва се още, че при извършващите проверки на документите на чуждестранни водачи на МПС по време на изпълнение на служебните си задължения на пътя, служителите не винаги могат да установят неистинско СУМПС или СВМПС, поради високо качество на фалшификатите. Твърди се, че всички служители на ОПП СДВР имат успешно завършен курс по първоначална полицейска подготовка, където са запознати с чуждестранни СУМПС и ако някоя държава има промяна в свидетелството за правоуправление, служителите се уведомяват.

В съдебното производство е представена и приобщена към доказателствения материал цялата дисциплинарна преписка. С молба от 24.03.2023 г. по делото са представени два броя снимки от предоставеното от С. СУМПС при проверката на 25.04.2022 г. Представени са още Писмо с рег. № 433200-33453/22.03.2023 г. от началник отдел Пътна полиция“ СДВР, копие от Кадрова справка № 513з-47606/09.05.2023 г. /л. 498/, Ежедневна форма на отчет /л. 502/ и Ежедневна ведомост /л. 505/.

По делото по искане на жалбоподателят в о.с.з. от 17.05.2023 г. е изслушан свидетелят – А. С. А. – младши автоконтрольор I степен в 02 група „СГКРОМ“ на 02 сектор „К.“

към ОПП-СДВР, който е бил част от наряда на процесната дата. В открито заседание свидетелят заявява, че при извършване на проверката на С. същият е представил българска лична карта и швейцарско СУМПС. Извършили са проверка, при която е установено, че С. лишен от българско СУМПС, отнето му е, но същият е показал швейцарската си книжка, съдържаща всички необходими реквизити и холограмни елементи, която е била валидна. Същият бил проверен, и не се установили нарушения и бил освободен. Твърди, че като служители имат достъп само до български документи за самоличност и не са имали достъп до системата EUCARIS никога. Единствено когато лицето е обявено за задържане, тогава получават нареждане.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповед № 513з-181/09.01.2023 г., е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР – директорът на СДВР-МВР, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е служител по смисъла на ЗМВР, който факт се установи от представените по делото писмени доказателства.

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазено е изискването по чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК, според което административният акт следва да съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В случая оспорената заповед отговаря на посоченото изискване – посочена е датата на издаването ѝ, както и длъжността на издателя ѝ. Оспорената заповед е издадена в съответствие на разпоредбата на чл. 210 от ЗМВР, същата съдържа нормативно изискуемите реквизити. В нея е посочено нормативното основание за издаването ѝ, в разпоредителната част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на директора на СДВР-МВР.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при налагане на дисциплинарното наказание са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, респективно обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, както и дадените писмени обяснения от страна на жалбоподателя.

Неоснователно е оплакването, че макар и оспорената заповед да е издадена в законоустановения срок, след като същата е връчена след неговото изтичане, то е налице нарушение на чл. 195, ал. 1 ЗМВР. С посочената разпоредба се регламентира срок за издаване на административния акт, който в случая безспорно е спазен, но не и

такива за неговото връчване. Дисциплинарно наказание е наложено в 2-месечния срок по чл.195, ал.1 ЗМВР, който в случая тече от запознаване на ДНО на 24.11.2022 г. със Справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., издадена от Директор на СДВР, с която на основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР е разпоредена проверка на данните, посочени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Видно от представеното по делото копие от заповедта, жалбоподателят е запознат със същата /л. 157/, с което съдът приема, че е изпълнено изискването на чл. 18, ал. 1 от Инструкция № 8121з-877/2021 г.

При запознаване със заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, на 11.10.2022 г. на служителя е връчена Покана рег. № 513р-95324/03.10.2022 г. /л. 164/ за даване на обяснения и възражения в тридневен срок, като служителят е представил Писмено сведение рег. № 513р-99290/11.10.2022 г. /л. 166/.

Жалбоподателят е запознат още със справка № 513р-113835/21.11.2022 г. и материалите от извършена проверка по реда на чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, за което му е връчена покана на 02.12.2022 г. с рег. № 513р-115525 /л. 175/, срещу която не са постъпили писмени обяснения или възражения.

В изпълнение на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган /ДНО/ е връчил Покана с рег. № 513р-297 от 03.01.2023 г. /л. 177/ на младши инспектор С., с която е предоставена възможност за даване писмени обяснения или възражения в срок от 24 часа. Поканата е връчена на 05.01.2023 г., а видно от сведение с рег. № 513р-1441 от 05.11.2022 г. /л. 178/, адресирано до ДНО, жалбоподателят изрично е заявил, че обяснения и възражения няма да дава, доколкото вече го е сторил в предишни такива.

По изложените съображения съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

С процесната заповед на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за това, че 25.04.2022 г. в 11:07 ч. в [населено място], на [улица], при извършена проверка на Г. С. като водач на автомобил с рег. № С000007 е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение.

Според посочената разпоредба проверката на водачи и ППС задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидност на СУМПС, и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена, нарядът не разполага с такава или при друга невъзможност -чрез ОДЦ/ОДЧ. Справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави - членки на ЕС, се извършва в системата "EUCARIS-RESPER" чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ“.

На първо място следва да бъде посочено, че редакция на нормата, цитирана и в оспорената заповед, е в сила от 01.11.2022 г., т.е. същата не е била действаща и няма как да бъде нарушена към датата на извършване на нарушението на 25.04.2022 г.

Към дата 25.04.2022 г.. е действала редакцията на нормата /в сила от 26.01.2021 г./, съгласно която при установяване на невръчен електронен фиш на проверяваните лица полицейски орган отпечатва същия чрез мобилно печатащо устройство и предприема действия за връчването му. В аналогичен смисъл към датата на извършване на

нарушението е разпоредбата на чл. 62, ал. 5 от Инструкция 8121з-749/20.10.2014 г. /в сила от 26.01.2021 г./, според която проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ. Последната норма обаче не е посочена като нарушение в процесната заповед.

Настоящият съдебен състав приема, че така установеното е достатъчно да обоснове материална незаконосъобразност на оспорената заповед – абсолютно недопустимо е да бъде ангажирана отговорност за нарушение на разпоредба, която не е действаща към датата на извършване на вмененото нарушение.

В случая обаче доколкото към датата на извършване на вмененото нарушение в била налице аналогична разпоредба, която е вменявала, че при проверка задължително се започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ, съдът излага следните съображения:

Видно от заповедта, младши инспектор В. С. е констатирал, че Г. С. е загубил своята правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП /като водач, на когото са отнети всички контролни точки/ и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП. Установено е, че лицето не се издирва и водачът е представил СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария. В заповедта се посочва, че наличието на данни за отнето СУМПС и това, че проверяваното лице е криминално проявено е следвало да събуди подозрение у полицейския служител и същият да положи необходимите усилия, за да изясни всички факти и обстоятелства, с оглед изпълнението на служебните му задължения и реализирането на проверката в цялост. Посочено е, че служителят е разполагал с възможността и с достъп до информация за задграничните пътувания на водача и за него е било задължително да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС. В заповедта се твърди, че СУМПС е с дата на издаване 15.06.2021 г., а видно от писмо с рег. № 102565/20.10.2022 г., съдържащо справка за задграничните пътувания на С., същият от 15.04.2021 г. до датата на издаване на швейцарското СУМПС – 15.06.2021 г. няма регистрирани излизания извън територията на Република България.

Основателно е позоваване в жалбата на разпоредбата на чл. 162, ал. 1 вр. чл. 161, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Поради, което полицейските служители нямат за задължение да извършат проверка за пътуванията на такъв водач за напускане и влизане през ГКПП на Република България.

Следователно с оглед на това, че представената в хода на проверката книжка е издадена от Конфедерация Швейцария, то за служителят не е било налице задължение да провери кога е било последното задгранично пътуване на водача. Още повече, че видно от представеното по делото писмено доказателство – писмо от Началник на Отдел „Пътна полиция“ СДВР /л. 482/ служителят няма достъп и не му е предоставяна парола до АИС „Граничен контрол“. Последното се потвърждава и от разпита на свидетел А. в с.з. от 17.05.2023 г.

Следва извод, че не може да бъде вменено във вина на жалбоподателя неизпълнение на задължението за извършване проверка за валидността на представеното СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария, поради обективна техническа невъзможност за извършване на този вид справки, включително и на основание чл. 161, т. 5 от ЗДвП. Основателно жалбоподателят се позовава и на разпоредбата на чл.151а от ЗДвП, според която лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или *от Конфедерация Швейцария*, могат да управляват МПС на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151 ЗДвП. Действащият към момента на проверката ЗДвП предоставя възможност на български гражданин да управлява със СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария, независимо от изгубената и невъзстановена правоспособност в България. Последното съдът възприема като законова празнота, която не може да бъде запълнена по реда на чл. 46, ал.2 от Закона за нормативните актове.

Несъстоятелно е изложеното в процесната заповед твърдение, че за младши инспектор С. е било налице задължение да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС, което в случая не е сторено. Видно от разпоредбата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП СУМПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато е издадено от държава членка на ЕС, или от друга държава-страна по Споразумението за ЕИП, или от Конфедерация Швейцария. ЗДвП не вменява извършването на каквито и да е било други справки. При представено редовно от външна страна СУМПС, издадено от Швейцария, проверяващите служители не са имали основание да извършат допълнителни проверки.

По делото е безспорно установено, че представеното при проверката СУМПС е било в срока на валидност по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, а водачът е отговорял на изискването за възраст, което е установено от служителя. В подкрепа на последното по делото е представено и копие на два броя снимки /л. 489/ на представеното от Г. С. СУМПС и се потвърждава от показанията по делото на свидетеля А. А., който твърди, че при извършване на процесната проверка С. е показал швейцарската си книжка, съдържаща всички необходими реквизити и холограмни елементи, която е била и валидна. Липсва законово задължение за служителя, уредено в закон или подзаконен нормативен акт, да се увери в неистинността на представен му документ, която проверка е различна от проверка на срока на неговата валидност. Проверката за истинност е експертна, изисква наличие на специфични знания и техника и не е сред задълженията по осъществяване на контрол на пътното движение по приложение на Инstrukция № 8121з-749/2014 г.

Относно твърденията на административния орган, изложени в процесната заповед, за „*неизвършена в цялост проверка*“, то същите са хипотетични и необосновани. Не е конкретизирано в заповедта какви са „*необходимите усилия*“ и от къде произтича задължението за действие, какво включва извършване на „*проверка в цялост*“, какви са „*последващите действия по компетентност*“ и от къде произтича задължението за предприемането им. В тази част заповедта почива на оценъчни категории, които не притежават категорична яснота, не са посочени кои са нарушените от служителя разпоредби.

Изложените голословни твърдения в процесната заповед освен, че не могат да доведат

до ангажиране на дисциплинарна отговорност, то същите не следват от законов и подзаконов нормативен акт по смисъла на чл.194, ал. 2, т. 1, предл.1-во ЗМВР, още по-малко от посочената за нарушена норма на чл.62, ал.б от Инструкция № 8121з-749/2014 г.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но в нарушение на материалния закон и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. Неоснователно е възражението за прекомерност на размера на така претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размерът на минималното възнаграждение по дела по ЗМВР, каквото е настоящото, е 750 лв. Договореният и заплатен размер от 800 лв. е близък до минималния и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което не следва да бъде редуциран.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з-181/09.01.2023 г., издадена от директора на СДВР, с която на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, на основание чл. 197, ал. 1, т. 3, чл. 200, ал.1, т. 15 от Закона за министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 810 /осемстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: